oleku kindlustamiseks. Meie esindaja desarmeerimiskonverentsil deklareeris, et praegune olukord on küllaldane meie julgeoleku kindlustuseks (!) ja maailmarahu organiseerimine võib teostuda relvade vähendamise kaudu. Erialaliselt pooldas Eesti raskete kahurite, tankide ja mürgiste gaaside tarvitamise keelamist. Kaug-Ida sündmuste ja Rahvasteliidu saamatuse valgusel laseb meie optimism oma õigustatavuses tugevasti kahelda.

Sammu julgeoleku suunas saavutasime me siiski Nõukogude-Venega sõlmitud mittekallaletungi-lepingu ja lepituskonventsiooni kaudu, missuguseid Nõukogude-Vene sõlmis ka oma teiste otseste läänenaabritega (välja arvatud Rumeenia) ja Prantsusmaaga. Lepinguosalised kohustuvad loobuma üksteise vastu sõjalistest ja majanduslikest aktsioonidest, samuti mitte osa võtma kolmandate poolt ettevõetud aktsioonidest ja andma tekkivad tülid lepituskomisjonide lahendada, milles kummalgi poolel kaks esindajat.

15. detsembril loobus Eesti oma sõjavõla õiendamisest Ameerikale. Võlg Ameerikale on ligikaudu pool kõigist meie välisvõlgadest. Kuni 1984. aastani peame me Ameerika Ühendriikidele maksma 33 331 000 dollarit meile Vabadussõja päevil antud toiduainete eest, mille väärtus oli siis 13 831 441 dollarit, kuid praeguste turuhindade juures ainult 6 601 706 dollarit, millest me senini tasunud juba 1 001 441 dollarit. 15. detsembri osamaks oleks olnud meil 356 370 dollarit. Eesti tegi Am. Ühendriikidele ettepaneku alustada võla üle uusi läbirääkimisi, pidades 1925. aastal fundeeritud summa praegustes oludes meile vastuvõtmatuks.

Rohket tähelepanu pööras Eesti 1932. a. kauba-

Eesti kroonika 1932 , lk. 12